

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: L. H., IČO: ...
sídlem L. 71

proti

žalované: Česká obchodní inspekce
sídlem Štěpánská 15, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 5. 2016, čj. ČOI
46497/15/O100/1000/15/16/Be/Št

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu (dále též „žalovaná“) ze dne 16. 5. 2016, čj. ČOI 46497/15/O100/1000/15/16/Be/Št (dále též „Napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná k odvolání žalobce změnila rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Středočeský kraj a Hl. m. Praha (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 3. 4. 2015, čj. 12/1421/14/12 (dále jen „Prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně uložil žalobci pokutu ve výši 65 000 Kč za správní delikt dle § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 102/2001 Sb., o obecné bezpečnosti výrobků a o změně některých zákonů (zákon o obecné bezpečnosti výrobků), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 102/2001 Sb.**“), spočívající v porušení ustanovení § 5 odst. 3 zákona, kterého se žalobce v postavení výrobce (jako provozovatel solária zajišťující výměnu trubíc a obličejových lamp, tedy další osoba v dodavatelském řetězci dle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 102/2001 Sb., jejíž činnost má prokazatelný vliv na vlastnosti výrobku), dopustil tím, že podle zjištění z kontroly provedené v provozovně dne 27. 3. 2014 uvedl v kabině číslo 2 na trh horizontální solárium LUXURA by HARPO, model 630-SLI Intensive (solární zařízení používané v prostorách poskytovatele služeb, které si spotřebitelé sami ovládají), které nevyhovělo v horní, dolní i obličejové části omezení max. celkového účinného ozáření dle čl. 32 ČNS EN 60335-2-27, a které tedy nebylo bezpečným výrobkem podle § 3 odst. 2 zákona č. 102/2001 Sb.
3. Žalovaná Napadeným rozhodnutím k odvolání žalobce Prvostupňové rozhodnutí změnila tak, že snížila pokutu uloženou Prvostupňovým rozhodnutím z 65 000 Kč na 55 000 Kč. Prvostupňové rozhodnutí pak změnila rovněž v části výroku tak, že slova „nevyhovělo v horní, dolní i obličejové části“ nahradila slovy „nevyhovělo v horní a dolní části“, a ve zbytku Prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

II. Rozhodnutí žalované (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapitulovala předchozí průběh řízení, shrnula závěry uvedené v Prvostupňovém rozhodnutí a sumarizovala námitky, které žalobce v odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí vznesl.
5. Žalovaná uzavřela, že správní orgán prvního stupně učinil ve věci potřebná skutková zjištění a nepochybil při právním hodnocení věci. Neshledala přitom žádnou procesní vadu s dopadem na zákonnost či správnost Prvostupňového rozhodnutí. Přitom popsala důvody dílčí změny ve výroku Prvostupňového rozhodnutí.
6. Žalovaná k odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí doplnila, že neplnění požadavků na bezpečný výrobek bylo konstatováno ve vztahu k § 3 odst. 2 zákona č. 102/2001 Sb. Solárium je dle žalované třeba považovat za zařízení nízkého napětí ve smyslu tehdy účinného nařízení vlády č. 17/2003 Sb., kterým se stanoví technické požadavky na elektrická zařízení nízkého napětí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**nařízení č. 17/2003 Sb.**“), transponujícího ustanovení směrnice Rady 73/23/EHS, o harmonizaci právních předpisů členských států, týkajících se elektrických zařízení, určených pro užívání v určitých mezích napětí. Při kontrole zjištěný výrazný rozpor s kritérii uvedenými v čl. 32 normy ČSN EN 60335-2-27 představuje dle žalované zjištění nebezpečného záření ve smyslu bodu 2 písm. b) Přílohy č. 2 nařízení č. 17/2003 Sb. Dle žalované tak nebyl v důsledku vzniku nebezpečného záření dodržen požadavek vyplývající z § 3 odst. 2 zákona č. 102/2001 Sb.
7. K odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že použití zákona č. 102/2001 Sb. je obecně dáno posouzením, zda jde v případě toho kterého výrobku o případ spadající do režimu § 2 tohoto zákona. Žalovaná přitom měla za spolehlivě zjištěný fakt, že v případě předmětných solárií se jedná o věci poskytnuté v rámci služby, u nichž lze užití spotřebiteli rozumně předvídat.

8. Žalovaná poukázala na klasifikaci hospodářských subjektů pro účely aplikace zákona č. 102/2001 Sb. S poukazem na § 5 tohoto zákona zdůraznila, že v posuzované věci vystupoval žalobce coby provozovatel solária zajišťující v průběhu poskytování služby během životnosti daných elektrických zařízení mj. výměnu komponent, jež ovlivňují intenzitu záření, jako osoba s prokazatelným vlivem na vlastnosti výrobku a příslušel mu proto rovněž status výrobce ve smyslu § 5 zákona.
9. Žalovaná konstatovala, že prvořadou povinností výrobců, pokud jde o bezpečnost výrobků, jež se způsoby vymezenými v § 2 zákona dostanou k užití spotřebiteli, je uvádět na trh pouze bezpečné výrobky. V případě, kdy je výrobcem ve smyslu některé z kategorií osob dle § 5 odst. 1 zákona č. 102/2001 Sb. poskytovatel služby, v rámci níž dochází k poskytování výrobků k užití spotřebitelům, je právě toto poskytnutí nutno chápat jako uvedení výrobku na trh. Je-li spotřebiteli v rámci služby poskytnut výrobkem k použití nebezpečný výrobek, dochází dle žalované k uvedení nebezpečného výrobku na trh ve smyslu zákazu vyplývajícího z § 5 odst. 3 tohoto zákona. Žalovaná přitom zdůraznila, že delikt ní odpovědnost za takové jednání je konstruována jako objektivní, bez ohledu na zavinění. Z uvedených důvodů žalovaná přisvědčila správnímu orgánu prvního stupně stran závěru o spáchání správního deliktu a naopak neshledala dostatečnou odvolací argumentaci žalobce popírající jeho delikt ní odpovědnost.
10. Žalovaná dále popsala důvody pro snížení výše sankce reagující na zúžení rozsahu postihovaného deliktu s tím, že přitěžující okolností byla v dané věci míra překročení normového limitu v případě dvou změnou výroku nedotčených částí solária. Vypuštění obličejové části solária z výroku Prvostupňového rozhodnutí tak dle žalované nemění nijak zásadně závažnost deliktu. Snížení pokuty podle žalované „*dostatečným způsobem vyjádří původní správní uvážení prvoinstančního orgánu při stanovení výše sankce, s nímž se odvolací orgán jinak shoduje, zkorigované o nyní provedené omezení v popisu skutku ve výroku rozhodnutí*“.

III. Žaloba

11. Žalobce v podané žalobě stručně rekapituloval předchozí průběh správního řízení a shrnul závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí a Napadeném rozhodnutí.
12. Předdeslal, že na kontrolní zjištění ihned reagoval odstavením kabinky č. 2 a zaslal informaci o přijatém opatření, přičemž následnou kontrolou bylo konstatováno, že jím provedené opatření bylo včas realizováno a nebyly zjištěny další závady.
13. Žalobce s poukazem na § 5 odst. 1 písm. a) a d) a odst. 3 zákona č. 102/2001 Sb., že jej nelze považovat za výrobce ve smyslu § 5 odst. 1 písm. a) tohoto zákona. Zdůraznil, že předmětný výrobek řádně zakoupil od českého dodavatele a používal ve svém zařízení bez jakékoli další technické úpravy. Uvedl, že „*nemohu za to, že se jeho technický stav časem nezhoršuje, ale solární trubice slábnou a jejich efekt opalování rovněž slábne*“. Dle žalobce není pravdou, že „*trubice stárnou a jsou škodlivější*“. Konstatoval, že „*to jsem nemohl předpokládat, když pro nedostatek klientů kabinka č. 2 nebyla plně využívána, trubice prakticky nikdy nedosáhly předepsaného počtu cyklů, a já sám nemám prostředky ke kontrole technického stavu tohoto výrobku*“. Zopakoval, že „*okamžitě a ihned po uskutečněné kontrole výrobek jako vadný odstavil*“. Z uvedených důvodů měl žalobce za to, že se „*pro nedostatek aktivní legitimace správního přestupku nedopustil*“. I pokud by tomu tak dle žalobce bylo, byla by pokuta „*zcela nepřiměřená zjištěnému skutkovému stavu*“, kdy žalobce dle svého přesvědčení

„žádným způsobem nezavinil následnou vadnost řádně zakoupeného výrobku od českého dodavatele, který odpovídá za kvalitu a jakost dodaného výrobku“.

14. Žalobce *in eventum* navrhoval, aby soud uloženou pokutu prominul či aby mu byla uložena pokuta při spodní hranici zákonné sazby.

IV. Vyjádření žalované

15. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 22. 9. 2016 k námitce, že se na žalobce nevztahují povinnosti výrobce dle zákona č. 102/2001 Sb., odkázala na argumentaci uvedenou správním orgánem ve spisu. Poukázala na to, že již v protokolu o kontrole ze dne 16. 6. 2014 se inspektoři vyjádřili rovněž k právnímu podkladu dané kontroly, mj. též s odkazem na sdělení příslušného útvaru Evropské komise ohledně aplikovatelnosti směrnice transponované zákonem č. 102/2001 Sb. na danou podnikatelskou činnost. Dále byla dle žalované argumentace ve vztahu k procesní obraně žalobce ve správním řízení rozpracována v odůvodněných vydaných rozhodnutích. Žalovaná odkázala na tam uvedenou argumentaci k závěru, že status výrobce je třeba při aplikaci zákona č. 102/2001 Sb. vztáhnout i na provozovatele solária jako služby určené spotřebiteli.
16. Další žalobní argumentace se dle žalované týká již jen výměry sankce, neboť nedostatek povědomí o překročení limitu ozáření jakož i promptní reakce na kontrolní zjištění nejsou faktory, jež by byly žalobce s to zcela vyvinut z poskytnutí nebezpečného zařízení k užití spotřebitelům v rámci služeb solária.
17. Pokud jde o výměru pokuty, měla žalovaná za to, že se danou věcí včetně argumentů žalobce v rámci odůvodnění vydaných rozhodnutí dostatečně zabývala a že její úvahy jsou z příslušných pasáží seznatelné. Otázku využití moderačního práva ponechala žalovaná na uvážení soudu.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Neshledal vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední. O podané žalobě soud rozhodl podle § 51 odst. 1 věty první s. ř. s. bez nařízení jednání, když účastníci s rozhodnutím ve věci bez jednání souhlasili (souhlas žalované soud v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumoval).
19. Soud podotýká, že žalobce v podané žalobě vznesl mimo obecné námitky nepřiměřenosti sankce (k tomu srov. dále) fakticky toliko jediný žalobní bod. Namítal, že v posuzované věci nemohl vystupovat v pozici výrobce ve smyslu § 5 odst. 1 zákona č. 102/2001 Sb. a nemohl se tedy předmětného správního deliktu dopustit.
20. Soud v tomto směru podotýká, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na zásadě, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.

21. Soud v návaznosti na uvedené zdůrazňuje, že žalobce v podané žalobě nijak nezpochybnul závěry žalované stran aplikace § 2 zákona č. 102/2001 Sb. s tím, že se v případě předmětných solárií jedná o věci poskytnuté v rámci služby, u nichž lze užití spotřebiteli rozumně předvídat. Žalobce ničeho nenamítal ani vůči kontrolou identifikovaným nedostatkům spočívajícím v překročení normových hodnot při provozování solária. Rovněž nebrojil proti závěru o tom, že v důsledku zjištěného překročení normových hodnot byly v daném případě naplněny znaky nebezpečného záření dle nařízení č. 17/2003 Sb. a nebyl tak dodržen požadavek na bezpečnost výrobku vyplývající z § 3 odst. 2 zákona č. 102/2001 Sb. Žalobce skutková zjištění žalované ani navazující právní posouzení v podané žalobě nijak nezpochybnul, naopak závěry žalované o vadnosti předmětného výrobku potvrdil s tím, že za tento stav odpovídal jeho dodavatel.
22. Soud se proto se zřetelem k principům vyplývajícím z významu shora připomenuté dispoziční zásady v tomto typu soudního řízení mohl zabývat toliko námitkou, kterou žalobce poukazoval na to, že se správního deliktu nemohl „pro nedostatek aktivní legitimace“ dopustit, neboť jej v daném případě nebylo lze považovat za výrobce ve smyslu § 5 odst. 1 zákona č. 102/2001 Sb.
23. Žalobce se však ve své stručné žalobě v tomto ohledu omezil *de facto* výhradně na doslovné zopakování obsahu odvolání, jímž ve správním řízení brojil proti závěrům vysloveným v Prvostupňovém rozhodnutí.
24. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31, žalobci nic nebrání v tom, aby v rámci žalobních bodů zopakoval své argumenty vyjádřené v průběhu řízení před správními orgány, musí však vzít v úvahu, že žalobou napadá právě rozhodnutí o odvolání, které jeho ve správním řízení uplatněné argumenty vypořádává (nebo nevypořádává) a žalobní body se musí vztahovat právě k obsahu napadeného rozhodnutí, případně k postupu žalovaného správního orgánu při vydání napadeného rozhodnutí (srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2013, čj. 4 As 78/2012 - 125).
25. Žalobce sice do podané žaloby převzal argumenty, jež uváděl v odvolání, nicméně ve světle závěrů vyslovených v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31, a tam citované judikatury to v tomto konkrétním případě podle soudu postačilo k naplnění podmínky stanovené v § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Ze žalobcových tvrzení je totiž seznatelné, z jakých důvodů považuje rozhodnutí správních orgánů za nezákonná. I přestože žalobce v žalobě nereagoval na argumenty uvedené žalovanou v Napadeném rozhodnutí, je z jeho tvrzení, resp. setrvání na předchozí právní argumentaci, zřejmé, v čem spatřuje nezákonnost Napadeného rozhodnutí, resp. Prvostupňového rozhodnutí. Tyto námitky je tedy třeba považovat za řádně uplatněné žalobní body.
26. Jakkoli je však z předmětné žalobní argumentace zřejmé, z jakých důvodů žalobce považuje Napadené rozhodnutí a Prvostupňové rozhodnutí v tomto ohledu za nezákonná, a předmětné žalobní námitky tedy je nutno považovat za řádně uplatněné, omezuje zvolený způsob konstrukce žalobních námitek s ohledem na pravidla vyplývající z dispoziční zásady do značné míry prostor soudu při posuzování jejich důvodnosti.
27. Soud tedy nemohl přehlédnout, že se žalobce při vznesení této žalobní námitky omezil toliko na zopakování námitek vznesených v jeho odvolání proti Prvostupňovému

rozhodnutí. Žalobce přitom v podané žalobě nijak nereagoval na závěry, které žalovaná k předmětným námitkám v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vyslovila.

28. Žalobce tím, že v žalobě v zásadě zopakoval námitky vznesené v podaném odvolání, aniž by reagoval na odůvodnění Napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaná s předmětným okruhem námitek vypořádala a přezkoumatelným způsobem popsala a vysvětlila, na základě jakých konkrétních úvah uzavřela o nedůvodnosti tohoto okruhu námitek, značně snížil svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za něho nemohl domýšlet další argumenty.
29. Soud se tak mohl věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31).
30. V tomto směru soud konstatuje, že žalovaná zcela přezkoumatelným způsobem vysvětlila důvody, pro které neshledala námitky žalobce zpochybňující závěr o vině ve výroku Prvostupňového rozhodnutí specifikovaným skutkem důvodnými.
31. Žalobci lze v obecné rovině přisvědčit potud, že jej v posuzované věci nebylo možno považovat za výrobce ve smyslu § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 102/2001 Sb., neboť se nejednalo o případ, kdy by žalobce jako osoba usazená v České republice nebo v jiném členském státě Evropské unie, vyrobil konečný výrobek, popř. by vystupoval jako výrobce tím, že uvedl na výrobku svou obchodní firmu, ochrannou známku nebo jiný rozlišovací znak, případně výrobek upravil.
32. Žalovaná však své meritorní závěry nezaložila na aplikaci ustanovení, ve vztahu k němuž žalobce poukazuje na jeho neaplikovatelnost. Právě naopak, postavení žalobce coby výrobce ve smyslu zákona č. 102/2001 Sb. dovozovala z § 5 odst. 1 písm. d) tohoto zákona, dle něhož se *„za výrobce...pro účely tohoto zákona považuj(i) další osoby v dodavatelském řetězci, jejichž činnost má prokazatelný vliv na vlastnosti výrobku“*.
33. Soud přitom shodně s žalovanou v míře obecnosti odpovídající vzneseným námitkám konstatuje, že žalobce bylo třeba na skutkovém půdorysu posuzovaného případu považovat za výrobce ve smyslu legální definice obsažené v § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 102/2001 Sb., a bylo proto možné jej postihnout za porušení obecné povinnosti uložené tímto zákonem výrobcí v § 5 odst. 3 tohoto zákona.
34. Žalovaná již v rámci protokolu o kontrole ze dne 16. 6. 2014, čj. 37343/14/1000, žalobci podrobně vyložila důvody, pro které byla přesvědčena o tom, že žalobce jako poskytovatel služeb v daném případě ve smyslu naposledy uvedeného ustanovení zákona č. 102/2001 Sb. prokazatelně ovlivňoval vlastnosti výrobku, když byl coby provozovatel solária v průběhu poskytování služby během životnosti daných elektrických zařízení odpovědný mj. za výměnu komponent (trubice, filtry), jež ovlivňují intenzitu záření. S poukazem na výkladové stanovisko Evropské komise, Generálního ředitelství SANTE Zdraví k problematice použití pravidel vyplývajících z relevantních ustanovení práva EU na solární zařízení používaná v prostorách poskytovatelů služeb, vybavená ovládáním pro spotřebitele, uzavřela, že v daném případě jde o situaci, kdy musí být bezpečnost solária posuzována podle zákona č. 102/2001 Sb. ve spojení s nařízením č. 17/2003 Sb. Obdobně pak žalovaná v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí i v odůvodnění Napadeného rozhodnutí vyložila důvody, pro které byla přesvědčena o tom, že žalobci jako osobě s prokazatelným vlivem na vlastnosti výrobku příslušel status výrobce ve smyslu § 5 odst.

1 písm. d) zákona č. 102/2001 Sb., a žalobce byl proto povinen plnit všechny povinnosti výrobce z této právní úpravy vyplývající, tedy i povinnost dle § 5 odst. 3 a § 3 odst. 2 zákona ve spojení s nařízením č. 17/2003 Sb.

35. Žalobce proti těmto závěrům žádné konkrétní námitky nevznsl. V podané žalobě bez dalšího trval na tom, že nenaplnil znaky výrobce dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona, a nebyl tedy výrobcem podle tohoto ustanovení, přestože žalovaná tyto okolnosti nezpochybňovala a nestavila na nich v žádném ohledu své závěry o spáchání správního deliktu.
36. Žalobce proti shora uvedeným závěrům žalované žádné konkrétní námitky nevznsl, nenamítal, že jsou tyto závěry v rozporu se skutečným stavem věci, resp. že se zřetelem ke konkrétní situaci nenacházel v pozici, kdy by prokazatelně ovlivňoval vlastnosti výrobku ve smyslu § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 102/2001 Sb., ani to, že by v daném případě nebyly naplněny jiné podmínky použití žalovanou aplikovaných ustanovení. Žádná relevantní tvrzení a je osvědčující podklady ani jiné návrhy relevantních důkazních prostředků přitom žalobce nepředložil ani v průběhu správního řízení.
37. V tomto ohledu soud připomíná, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128).
38. Soud za této situace žalované přisvědčuje, že žalobce byl v daném případě z pozice provozovatele solária během životnosti těchto zařízení odpovědný mj. za výměnu komponent (trubice, filtry), jež přímo ovlivňují intenzitu záření, a prokazatelně tak ovlivňoval (měl ovlivňovat) vlastnosti výrobku. Příslušel mu tak nade vší pochybnost se zřetelem k legálnímu vymezení tohoto pojmu v § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 102/2001 Sb. status výrobce, a byl proto povinen při své činnosti zajišťovat mj. plnění povinnosti vyplývajících z § 5 odst. 3 a § 3 odst. 2 zákona ve spojení s nařízením č. 17/2003 Sb.
39. Obecným námitkám poukazujícím na „nedostatek aktivní legitimace“, zcela odhlížejícím od závěrů vyslovených žalovanou opakovaně v průběhu správního řízení, především pak od závěrů vyložených v odůvodnění Napadeného rozhodnutí k obsahově odpovídajícím odvolacím námitkám, pak soud nemohl přisvědčit a neshledal je důvodnými.
40. Opodstatněnými soud neshledal ani námitky poukazující na to, že žalobce výrobek řádně zakoupil od českého dodavatele, který odpovídá za kvalitu a jakost předmětného výrobku. Soud zdůrazňuje, že odpovědnost za předmětný správní delikt dle § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 102/2001 Sb. je konstruována jako odpovědnost objektivní, tedy odpovědnost bez ohledu na zavinění. Žalobcem uvedené okolnosti nejsou s ohledem na výše formulované závěry stran rozsahu povinností uložených žalobci coby provozovateli zařízení s prokazatelným přímým vlivem na vlastnosti (a tím i bezpečnost) výrobku používaného ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 102/2001 Sb. k poskytování služeb jakkoli způsobilé vyvinut žalobce z odpovědnosti za předmětný správní delikt.
41. Relevantní pak pro účely posouzení zákonnosti Napadeného rozhodnutí není ani námitka, kterou žalobce opakovaně poukazoval na to, že uvedené nedostatky odstranil neprodleně poté, co na ně byl v rámci kontroly upozorněn. Uvedená okolnost totiž není se zřetelem k principům ovládajícím správní trestání bez dalšího způsobila žalobce ze spáchání

předmětného správního deliktu vyvinut. Chování pachatele správního deliktu po činu je toliko okolností, jež může být posouzena jako okolnost polehčující v rámci úvahy vedoucí k výměře správní sankce. Tak tomu přitom bylo i v nyní posuzované věci, kdy žalovaná, jak vyplývá z odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí, k této okolnosti jako k okolnosti polehčující v rámci diskrece o výši pokuty přihlédla.

42. Žalobcem tvrzené okolnosti se tedy týkají výhradně jeho chování po samotném spáchání správního deliktu a mohly být vzaty v úvahu toliko jako polehčující okolnost v rámci úvahy o výměře pokuty. Žalovaná přitom tomuto požadavku dostala. Žalobce se proto z vyložených důvodů odpovědnosti za spáchání správního deliktu nezprostil.
43. Soud dále přistoupil k vypořádání námítky, kterou žalobce brojil proti závěrům týkajícím se výše uložené pokuty. Neshledal přitom důvodnou námítku, že uložená pokuta je zcela nepřiměřená zjištěnému skutkovému stavu.
44. Správní soudy ustáleně judikují, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalovaného, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda žalovaný správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002 - 42, č. 906/2006 Sb. NSS). Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Tento závěr samozřejmě neznamená, že správní orgán rozhoduje v absolutní libovůli. I při volném správním uvážením je totiž správní orgán omezován principy platicími v moderním právním státě, a to zejména principem legitimního očekávání. Soudní přezkum správního uvážení je rozsahově omezen, a to v § 78 odst. 1 s. ř. s., který stanoví, že soud pro nezákonnost zruší napadené rozhodnutí správního orgánu tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo toto uvážení zneužil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, čj. 8 Afs 85/2007 - 54). Soud tedy při přezkoumávání rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta za správní delikt, nehodnotí spravedlivost pokuty, nýbrž v souladu s pravidly přezkumu správního uvážení zkoumá toliko, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši zvolenou ze zákonného rozmezí a zda celkově dbal mezí správního uvážení stanovených mu zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, čj. 4 As 47/2004 - 87).
45. Z konstantní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu v tomto směru konkrétněji plyne, že ukládání trestu je založeno na dvou základních principech – principu zákonnosti trestu a individualizace trestu. Uložení pokuty v mezích zákonných podmínek je součástí posouzení zákonnosti přezkoumávaného správního rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Správní orgán se při ukládání trestu (tj. v tomto případě pokuty) musí výslovně zabývat všemi kritérii, která zákon stanovuje. V případě, že některé z kritérií stanovených zákonem není pro posouzení věci relevantní, má správní orgán povinnost se s takovým kritériem alespoň stručně vypořádat a odůvodnit jeho nepodstatnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, čj. 8 As 17/2006 - 78). Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce

zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, č. 105/2002 Sb. ÚS, č. 405/2002 Sb., nebo ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02, č. 36/2004 Sb. ÚS, č. 299/2004 Sb.]. Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce.

46. Soudní řád správní ovšem i za situace, kdy správní orgán zákonné meze nepřekročil a výši pokuty řádně zdůvodnil, dává soudu zvláštní oprávnění moderovat výši pokuty (§ 78 odst. 2 s. ř. s.). V rámci moderačního práva soud zkoumá, zda nedošlo k excesu při individualizaci trestu, tedy zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifikům konkrétního případu a zda byl v rámci zákonné trestní sankce vybrán pro pachatele takový druh trestu a v té výměře, která splní účel trestu a není zjevně nepřiměřená. Mezi hlediska individualizace trestu v dané věci patří zejména závažnost správního deliktu, význam chráněného zájmu, který byl správním deliktem dotčen, způsob spáchání správního deliktu, jeho následky a okolnosti, za nichž byl spáchán. Při posuzování konkrétní závažnosti správního deliktu není hlavním kritériem skutková podstata deliktu, nýbrž především intenzita skutkových okolností, s jakou došlo k porušení či ohrožení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, čj. 7 As 71/2010 - 97, č. 2209/2011 Sb. NSS). Soudní řád správní tedy umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti jen v rámci posuzování individualizace trestu, tj. v situaci, kdy je správní soud podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Ani v takovém případě ale pro zásah do správního uvážení soudem nepostačí běžná nepřiměřenost, ale je nutné, aby nepřiměřenost dosáhla kvalitativně vyšší míry a byla zjevně nepřiměřená (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, čj. 1 Afs 1/2012 - 36).
47. Soud k předmětnému okruhu žalobních námitek, vycházejí z takto popsáných judikatorních východisek, konstatuje, že správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností správním orgánem prvního stupně, aprobevané žalovanou, není v daném případě zatíženo vadami, pro které by Napadené rozhodnutí nemohlo v soudním přezkumu obstát.
48. Soud znovu podotýká, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na zásadě, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné (viz výše). Pokud se tedy žalobce v tomto směru omezil na námitku nepřiměřenosti výše pokuty zjištěnému skutkovému stavu, mohl se soud touto námitkou zabývat pouze v míře konkrétnosti, v jaké ji žalobce vznesl.
49. Žalobce závěr o nepřiměřenosti pokuty spojoval toliko s tvrzeními o absenci zavinění, jimž soud s ohledem na výše uvedené důvody nemohl přisvědčit. Žalobce přitom nepoukazoval na to, že by žalovaná v rámci úvahy o výši sankce opomenula některá zákonem předvídaná hlediska, že by některé konkrétní okolnosti dostatečně nereflektovala, či by k nim vyslovila závěry, které jsou v rozporu se skutečným stavem věci, popř. nemají oporu ve

správním spisu. Nenamítal ani žádnou jinou okolnost, kterou by soud případně mohl při vědomí výše popsaných judikatorních mantinelů v rámci soudního přezkumu zohlednit.

50. Za této situace proto soud k toliko takto obecně vznesené námitce nepřiměřenosti pokuty uzavírá, že nemohla být shledána důvodnou. Odlišný náhled žalobce na způsob hodnocení rozhodujících skutečností žalovanou, resp. jeho přesvědčení, že konkrétní okolnosti posuzované věci měly vést k uložení ještě nižší pokuty, nemohou být samy o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. Napadené rozhodnutí není v tomto ohledu zatíženo vadou nezákonnosti.
51. Soud doplňuje, že v dané věci nezjistil, že by závěry správních orgánů nebyly dostatečně podloženy skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se správní orgán nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Žalobce v podané žalobě ostatně ani nenamítal, že by se správní orgány opomněly zabývat některým dalším konkrétním kritériem úvahy o výši pokuty. Stejně tak nenamítal, že by bylo možno pokutu v uvedené výši považovat za likvidační. Závěry, k nimž správní orgány dospěly při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou podle přesvědčení soudu v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o správní uvážení.
52. Zdejší soud tedy v diskreci žalované o výši pokuty žádnou okolnost svědčící o zneužití či překročení mezí správního uvážení neshledal. Žalobce ostatně nad rámec výše uvedeného netvrdil jiné konkrétní důvody pro závěr, že pokuta byla uložena v nepřiměřené výši. Neuplatnil žádnou bližší argumentaci, proč se mu jeví závěry žalované při hodnocení jednotlivých zákonných kritérií excesivními.
53. Pokud pak žalobce poukazoval na neprodlené zjednání nápravy po identifikaci předmětných nedostatků v rámci kontroly, soud s poukazem na dříve uvedené zdůrazňuje, že z odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí je patrné, že k této okolnosti bylo v rámci úvahy o výši pokuty správně přihlédnuto jako k okolnosti polehčující. Ani v tomto ohledu tedy není Napadené rozhodnutí zatíženo vadou, pro kterou by v soudním přezkumu neobstálo. Náprava závadného stavu totiž v žádném ohledu sama o sobě neodůvodňuje upuštění od uložení pokuty. V této souvislosti pak soud k žalobcem tvrzeným okolnostem stran subjektivní stránky podotýká, že nepochybně, že delikt nebyl spáchán úmyslně. Ani tato okolnost však s ohledem na objektivní charakter odpovědnosti za předmětné správní delikty sama o sobě nevede k závěru o tom, že by bylo rozhodnutí nezákonné, resp. že by správní orgány v rámci diskrece o výši pokuty vybočily z výše popsaných mezí.
54. K námitkám poukazujícím na nepřiměřenost uložené pokuty soud konečně uvádí, že při zohlednění skutečnosti, že podle § 8 odst. 1 zákona č. 102/2001 Sb. bylo možno za předmětné správní delikty uložit pokutu až do výše 50 000 000 Kč, závěr žalované o uložení pokuty ve výši 55 000 Kč, tedy ve výši odpovídající 0,11% horní hranice zákonné sazby podle soudu zjevně nevybočuje z provedeného hodnocení zákonných kritérií. Pokutu v uvedené výši nelze podle soudu považovat za nepřiměřenou skutkovým okolnostem posuzované věci.
55. Soud tedy neshledal důvodnou ani námitku, kterou žalobce brojil proti tvrzené nepřiměřenosti uložené pokuty.

56. Se zřetelem k výše uvedeným judikatorním závěrům pak nemohl vyhovět ani návrhu žalobce na moderaci uložené pokuty, neboť nebyla naplněna podmínka zjevné nepřiměřenosti uložené pokuty.
57. Pro úplnost soud podotýká, že neopomněl ve světle závěrů vyplývajících z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, čj. 5 As 104/2013 - 46, publ. pod č. 3528/2017 Sb. NSS, posoudit okolnosti související s novou hmotněprávní úpravou správního trestání. Dospěl však k závěru, že zákon č. 102/2001 Sb. stanoví ve znění účinném v době rozhodování soudu za předmětný správní delikt (dnes přestupek), za nějž byl žalobce v předmětném případě postihnut, shodnou horní hranici pokuty, a proto nelze novou úpravu považovat pro žalobce za příznivější.
58. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
59. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalované pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. září 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu